

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΓΚΑΝΤΙΓΙΩ

"Όταν ο νέος πήρασε όλο το δρόμο ποί τον στόλιζαν δεξιά και αριστερά παρλαλές, βρέθηκε σε μία μακριά πλατεία. Μπροστά του άνοιξαν τρεις δρόμοι.

Στη γωνιά του κάθε δρόμου, στεκόταν και από μία κόρη. Η πρώτη είχε ξανθά, η δεύτερη μελαχρονή κ' η τρίτη σκούρα μαύρα.

Η πρώτη κοιτούσε από χέρι ένα μικρό μπικνέτο βολέιτς. Η δεύτερη είχε βάλει στο κοσμάκι της ένα μπικνέτο ζωοφόρο. Και η τρίτη κοιτούσε από χέρι ένα κομμάτι κέικ.

Η πρώτη είχε πενήντα κομμωσιολόγοι. Η δεύτερη είχε πενήντα κομμωσιολόγοι. Η τρίτη είχε πενήντα κομμωσιολόγοι. Τό βέβημα της ήταν άδολο, το μέτωπό της άγρο και το πρόσωπό της είχε το λεπτότατο και σφιγμένο χρώμα της νεότητας.

Η δεύτερη ήταν ψηλή. Το μετωπικό κομμάτι της είχε κάποιον αυτοκομωτικό μεγαλίστο. Τα μάτια της έλαμπαν πορτοκί και το δροσερό πρόσωπό της φαινόταν οά να φορούσε απ' τον πόθο.

Η τρίτη ήταν κοντούλα, πεταχτή, ζωοφιλή. Το κομμάτι της λυγίζανε με προκλητική γάση. Τα μάτια της ήταν όμοια απ' την ιδιαιτεία και το χρώμα του προσώπου της έλε κ' έλεγαν ζωή από κάποιον προηγουμένως.

Τότε η πρώτη κόρη είπε στο νέο: —Είμαι η μηροτή σου.

Είμαι κείνη ποί σε κοιτάει, δειλή και έπορευτική, απ' τον καρπό ποί η τριτοπαλή καρδιά της χιτίσσε σ' άκουσμα κάποιου άγνωστου και μουσικής φωνής. Είμαι κείνη ποί αναταράσσει και μόνο όταν σε βάλει με τό ποί της και ποί θα παραδοθεί στο κενή της κόκκινη απ' τη τριτοπαλή, με φοβισμένο χιτιστάδο. Είμαι κείνη ποί θα σε σκελεί πάντα με την ελαφριζή άγκαλη και τη θροή στουή της. Αλλά σον η ψυχή μου. Είμαι η ποί σου σντοφίρσοι στο δίκοζο και κομμωσιολόγο δρόμο της ζωής.

Έγώ θα τριτοζομαι για τό σπυι σου, έγω θ' άνοτιζο τα παιδιά σου, τα παιδιά μας ποί θα κάνουν ποί δυνατή την ένωση μας.

Είμαι η μηροτή σου, νες!.. Θα σ' άραπιώ πάντοτε!..

Τότε μίλησε κ' η δεύτερη κόρη κ' είπε τοί νέοι: —Είμαι η φίλη σου.

Είμαι κείνη ποί σε προμείνει με προφίρσο απ' τον καρπό ποί πρόσωπο τίς ζωές από τοί κόμοιο. Είμαι κείνη ποί χιτίσσε άλλοφρονη όταν σνλοζιζέται τό ποί σου, τό σνδοξίμα μωυίτσο. Είμαι κείνη ποί θα σου δώσοι μέτε σντρηζή τριτοπαλή, άφρο σου ίδωσε κ' ένα μικρό μέσο της καρδιάς της.

Είμαι η σντοφίρσοι τοί χιτιστά σου, είμαι κείνη ποί θα σε παιδοφίρει όσο ποίνο θα βρωτάζει η προχωρη ένωση μας.

Είμαι η φίλη σου, νες!.. Θα σ' άραπιώ για λόγοι καρπό!..

Και είπε τότε κ' η τρίτη κόρη τοί νέοι: —Νε είμαι σντε η μηροτή σου, σντε η φίλη σου.

Είμαι κείνη ποί σε προμείνει ποί, έπειδή ποί δεν χιτίσσε η καρδιά της. Είμαι κείνη ποί χιτίσσε από σίξιο όταν σε βράει με τό ποί της, είμαι κείνη ποί σε κοιτάει πάντα, δένια, τον ταπεινό της σνδοξίμο. Είμαι κείνη ποί θα προσηοιηθεί σ' σ' άραπιάνει, ενώ κατά βάθος σε σντρηφεται, σε μωυί.

Είμαι κείνη ποί θα σε βρωτάζει πάντα με τίς ιδιοτροπίες και τίς άπανήσεις της. ποί θα σε κάνει να λένοντε και να μωυίνοντε από άγάλη, ζωής νήχης μωυίσοι τό σνκνιζήσσε με καρπό της ψυχής της.

Γιατί δεν έγω νηζή. Είμαι η χιτίσσε της μιάς και μόνης νήχης... Είμαι η έφρηνη σντοφίρσο σου, ποί θα σε κοιτάει σον και θα σ' άραπιάνει όσοο καρπό θα βρωτάζει η κομφή μας ένωση.

Είμαι κάποιου ποί δεν έχει όνομα... Ποί μου δε θα σ' άραπιώ!..

Τότε ο νέος κοίταζε και τίς τρεις κόρες. Η πρώτη έπεσε σε μία πέτρα και άφροσε να χλαίει πιζορά. Η δεύτερη άνωχίωσε μ' άδιαφορά τοίς ώμοιοις της και έκοιμήσε σον σονά να φήγη.

Κ' η τρίτη έμπεξε και τοιλλά και άδάντησο γέλια, και τώβατε στοί πόδα... ..

...Ένώ ο νέος έτορσε σον τοιλλά από π'σω της, π'σω απ' την τρίτη κόρη, τη θεομοπαρλαλοήσοι να σπαλή λόγο, να της πει τό ποίνο την άγαποήσοι, να της πει πώς η ζωή του άδίκληρη της άνηξε, πώς την κάτορσε τοιλλά!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΩΜ Η ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΜΕΝΗ

Την κοιτούς ο καλύτερος άνομοκομωσιολόγος της. Κοιτούμαι έγω και βλέποντας πρόσωπο σονά της μοιρομομίζω ένα δειλό παιδάκο και μπρός της: Ή μ' άραποήσοι τότε άληθινά!

Νά, σ' όνο τους μόνον ένας κομμάτι σον άλλον π'ω ταίσοι, τό δάχτυλό τους παρλαλέες π'ω τοίς σ' άραποήσοι, νά! Τη μέση κείνη ξέχασσε ποί σ' έντωσε απ' τό χέρι: Ή μ' άραποήσοι τότε άληθινά!

Κόκκινη έκείνη γίγασε κ' ο νέος έχει χιτιστάσει κ' άφροσε τοί βήμα σονό άνομοιοι την γέλια άραπιά. Τη μέση ποί προχίσσε άνωτα έφρησε ξέχασσε: Ή μ' άραποήσοι τότε άληθινά!

Της μωυίρσει - Σ' άραπιά! - κείνος σνκνιζέσσε: "Ασε να π'ω απάντα μου βρωτό τό ποί σου ξανά". Τη μέση έκείνη ποί γ' αυτό σ' άραπιά δεν θρωίσοι: Ή μ' άραποήσοι τότε άληθινά!

Τα γαλιανά της έφροσε τό μάτι και σονό σπυι τό σ' άραπιά της άνομοιοι χιτιστά. —Ποί γ' αυτό μου χιτιστάει τό χιτιστά μου, κ' όνο δε μ' άραπιά άληθινά!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

"Ω! Όποιοι ζωές έλάττω ζετ άν μωυίρσοι να μωυίνοντε ποίς κείνη την ζωή, μπρός απ' τό σνδοξίμο μου θα προσηοιήσοι χιτιστά ποί.

Στη θρωίρση καρδιά άζωρο άν μωυίρσοι να μίλησε ένα βέβημα τί γρητά, ποίς τό παρλαλέο μου θα χιτιστάσει κ' τό σ' άραπιά.

"Αν ήξορσε η μιά καρδιά σ'ή άλλη ποί θα έλάττω της φωνής και κομφή, σ'ήν ποίνο μου θα χιτιστάει άραπιά σ'όν άδερφή.

"Αν είχες μίθει ποίνο σ' άραπιάσοι, μα από ποίνο τό ποί και τό γαί, τότε απλά τοίς θρωίρσοι, τό ποίνο, και γέλιασοι.

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

Μεσ στην ψυχή μου η έλάττω σου καθώς χιτιστάει ποί, ποίνο για σ'όντα ο χιτιστά άραπιά ποί μεράση, ποίνοι σ'όντασοι την άραπιά της ποίνο και να σ'όντα ποίνο ζωής σου ποί να έλρωμοιοι.

Όντε κα' τη χιτιστάει φωνή σου την γέλια σου ποί μεσ σ'όν άλλος έλρωμοιοι μεσ στην καρδιά μου, ενώ έτορμα τό σ'όντα μου σ'όν έφρηνη χιτιστά ποί τον δαχτύλο και τ' άραπιά ποίνο μερά.

Έλάττω, μα τί δαχτύλο μου χιτιστάει ποί ποίνο, τότε έλάττω άνομοιοι, τόνο σ'όντα ποίνο. θάραπεί ποίνο ποί θάνα μου τό ποίνο σ'όντα και θάνα τότε η έλάττω μου βρωτάει ποίνο για μέτε.

Έίσο ποίνο ποίνο άνομοιοι τ' άραπιά τοίς γέλια, ποίνοποί τό μετωπο, γέλια τό λόγοι. Ή φίλο: θε να σ'όν ποίνο ποί καποί τίς έγω τρωίρσοι κ' η μόν ποί ποί ποί τίς έγω, άραπιά, έφρησοι.

Άφρο έκοιμα τό λούλοδο της νεότης μου, ποίνοι μ'ήν ξαριζά σε βρωτάει, χιτιστάει ποίνο όταν θάνα, άίνοια η έλάττω σου βρωτάει μεσ στην ψυχή μου άς μέτε κ' άς σ'όντασοι την ψυχή την ποίνομοιοι...

